

имаше ёдно кѹче, кое то, като словесно, какво то мѣ речеше, ѿзврзшаваше, ѿ за тока ѿмаше голема любовѣ на него. Вѣ ёдинѣ же отѣ дней жена та мѣ отиде оз родители те си, а онѣ остана вѣ кѣща та при ёдинѣ родно то си малко детенце, кое то беше заспало, ѿ спѣше. Слѣчисе оубо тога ѿ выкна го царѣ, ѿ онѣ абѣ зарзчикши на кѣче то си, да пази кѣща та ѿ дете те докле се врзне, отиде при царѣ. ѿ тамо като пазише кѣче то кѣща та ѿ дете то, те внезапно дойде ёдка змѣа голема на дете то, за да мѣ пѣе кровь та, но кѣче то абѣе станавши, направи бой со змѣа та страшенѣ ѿ оуби ѣ. Вѣ ѿстый же той часѣ полквившѣса войнѣ оубо двѣра, виде го вѣдно то кѣче, ѿ ѿлезна да го посретѣа сосѣ радость, ѿ за да са пофали, за що ё оутрепѣа змѣа, ѿ оупазило дете то мѣ. А Войнѣ же видевши вѣ кѣчето оуста та окровавена, возмнѣ, защо ё ѿзѣло дете то мѣ. Тѣмже сосѣ гнѣвѣ ѿ сзрдынѣа голема, ѿзвади сѣбѣ та си, ѿ постѣче кѣче то: послѣ влезна вѣнетре. Видевши отиде дете то да спи невредимо, ѿ змѣа та оубита поглава та мѣ, абѣе разѣмнѣ, защо кѣче то ё оубило змѣа та, ѿ фати да плаче горко за кѣче то, отбаче отиде не го ползока раскалнѣе то мѣ, ѿ не мѣ оживи кѣче та.

Тѣмже ѿ ты, о царѣ, да не некакѣ безѣ вина о на си оубѣеешь, защо послѣ ще се раскаеешь, като отиде гова война. Но онѣ се раскаѣ за кѣче, а ты за сѣа, ёдинородна. ѿ за тока, помысли, колкѣ горко ще по чешѣ, ѿ ще въздышашѣ; не щешѣ отбаче отиде дѣа ползокашь, но отѣ жалба голема ще оумрешѣ. Слѣса смерть та же предѣ праведнаго сѣдѣа ще отидешѣ, ѿ о вѣтѣ ще мѣ дадешѣ за неправедно то си оубѣенѣе сыновѣи

Отхожда пакѣ наложница та царска при царѣ.

Гледающи же всескверна та наложница царска, :